

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: BREV TIL: Krieger, Andreas Frederik FRA: Heiberg, Johanne Luise (1862-02-19)

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "BREV TIL: Krieger, Andreas Frederik FRA: Heiberg, Johanne Luise (1862-02-19)", i *Johanne Luise Heiberg og Andreas Frederik Krieger (1. bind)*, Gyldendalske Boghandel Nordisk Forlag, s. 81. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001990098-001-shoot-L0019900980010083.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Johanne Luise Heiberg og Andreas Frederik Krieger (1. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

d. 19. Februar 1862.

Ja! hvad er vi Mennesker! Da Unge og Gamle bevægede sig efter de lystige Rythmer, da Røn paa Røn blev s. 82stillet til mig, saa hjertelige, saa gemytlige, saa ydmyge, da, ja da var jeg svag, og efter det første Feiltrin fulgte, som det saa ofte gaaer, flere.¹ Alles Glæde over min Eftergivenhed yttrede sig saa rørende, at jeg ikke engang i Dag ret kan fortryde, hvad jeg gjorde. I Aften omringede man mig paa Theatret med Taksigelser og forsikkrede, selv Hr. Høedt var imellem disse, at det egentlig var mig, der havde gjort Festen til en „Glædes-Fest”. Og lad mig ligesaa godt tilstaae det, da det dog er Sandhed: jeg var virkelig lystig stemt, og det morede mig at erfare, med hvilken Lethed det endnu stod i min Magt at bevæge mig. At det forundrer Dem, finder jeg i sin Orden, men hvem kan modstaae de forførende Dandse-Rythmer, der ligesom ophæve Sjælens og Legemets Tyngde, det er Musikkens Triumf, og man siger med „Emilie”: „Tante, din Dragkiste dandsede med!!”² Nu er jeg rigtignok blevet noget betænkelig, og det var jeg forinden Deres Udraab i Aften i Brevet, men De veed jo, De kjender jo bedre end Nogen disse to Elementer i mig, der snart bringer mig til at flyve, snart tynger min Sjæl til Jorden. Det ene af disse Elementer blev i Aftes, imod min Villie, det dominerende. Det var jo intet offentligt Bal, men et Bal inden fire Vægge mellem Mennesker, blandt hvilke der var mange, jeg har kjendt fra min tidligste Ungdom. Nu skal jeg vel dadles af Alverden for, at jeg i nogle Timer har formaaet at ophæve det kun altfor tunge Tryk, der i de sidste Aar har hvilet paa mig, og nu skal vel denne øieblikkelige Leeg tages som noget betegnende og vigtigt. Paa Løverdags Middag spiser Martensen og hans Kone hos mig. Hvad vil han sige! Og Andræ! Forsvar mig til Middag, saa godt De kan, hvis denne vigtige Begivenhed har naaet til hans Øre. Ja, jeg følte det i Aftes, der er virkelig en utrolig Ungdom endnu tilbage i min Sjæl, og jeg troer ikke om Dem, at De er vred over, at jeg en kort Tid gav efter for den. Da jeg saa Frue Holst, Frue Phister og flere af mine Jevnaldrende lystige tage Deel i den almindelige Glæde, forekom det mig komisk fornemt, at kun Tillisch og jeg sad paa Parade og saa til. Det Hele havde, paa een Undtagelse nær, et elskværdigt Præg, og jeg var næsten rørt over at blive sat tilbage til hine Aar, hvor jeg mellem disse Mennesker, indenfor disse Mure, følte mig lykkelig og som i mit andet Hjem.

s. 83Jeg saa Dem i Aften i Theatret, maaskee jeg i Morgenaften seer Dem i mit Hjem.

Tak for „Luthers Huusliv.”¹ Den Bog vil vist interessere mig.